

ל"ג בעומר (1)

האדם בשיא עוצמתו ותפארתו. לכן שרים אנו שיר מיוחד לכבודו של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, כי הוא זה המקשר אותנו לעולם הרוחני. על ידי אחיזה ברשב"י ובדברי תורתו באפשרותנו לטפס מעלה מעלה בסולם המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "פסח ספירת העומר, שבועות"

מהו השמחה בל"ג בעומר שבו פסקו תלמידי ר"ע מלמות?

ידועה קושית העולם, מהו השמחה בל"ג בעומר שבו פסקו תלמידי ר"ע מלמות, והרי לא נשארו תלמידים נוספים שימותו, כי כל כ"ד אלף תלמידים מתו? ואפשר לומר שהשמחה היא על אותם תלמידים שהוסיף אחר כך ר"ע שלא מתו, כך כתב החיד"א (בספרו טוב עין): מה שעושין שמחה בל"ג בעומר, אפשר שר"ע שהיה כלל גדול בתורה, ולמדה לכ"ד אלף תלמידים ומתו ונשאר העולם שמם (יבמות סב:), ויום ל"ג בעומר התחיל לשנות לרשב"י ורבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי אלעזר בן בן שמוע, ונהור להם שתחזור התורה ולכן עושים שמחה.

ספר "אוצרות התורה" ספירת העומר ל"ג בעומר שבועות"

מדורות ל"ג בעומר, רמז לעון הלבנת פנים

בטעם המנהג שעושים מדורות אש לכבוד רשב"י זצ"ל ביום ל"ג בעומר, מובא בספר "אור מופלא", כי הנה בימי הספירה מתו תלמידי רבי עקיבא על שלא נהגו כבוד זה בזה, וביום ל"ג בעומר פסקו למות, וידוע מאמר רשב"י (ברכות מג:): נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן אש ואל ילבין פני חברו ברבים. על כן ביום זה שפסקו מלמות עושים מדורות אש גדולה להזכיר לאדם את דברי רשב"י על חומר עוון הלבנת פני חברו.

בספר "חוק וזמן" הוסיף על כך, מה שמובא בספר "טעמי המנהגים", שהנה במזמור כ"ט מתהילים "הבו לה' בני אלים", נמנו שבעה קולות: "קול ה' בכוח, קול ה' בהדר וכו'", והקול החמישי הוא "קול ה' חוצב להבות אש", ועל כן בשבוע החמישי ביום חמישי בו, עושים מדורות אש, עכ"ד. והנה התורה קרויה אש, שנאמר "הלוא כה דברי כאש נאום ה'" (ירמיהו כג, כט), ומנהג הדלקת מדורות האש בל"ג בעומר בא לרמוז שהעמלים בתורה, ע"י האש התורה "אש דת למו" ניצלים ממכשול חטא הלבנת פני חברו ח"ו, כמו שנאמר: "שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול" (תהלים קיט, קסה), ולא יבואו לידי הצורך שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ולא ילבין פני חברו.

ספר "נחת חלק האור ספירת העומר ל"ג בעומר, חג שבועות"

רמז על רבי שמעון בר יוחאי

הצדיק רבי יחזקאל שרגא זצ"ל מפרש בספרו "דברי יחזקאל" את הפסוק (תהלים צב): "שתולים בבית ה', בחצרות אלוקינו יפריחו"; ; שתולים בבית יי, ראשי תיבות שב"י שהם ראשי תיבות: שמעון בר יוחאי. מבקשים אנחנו מהבורא יתברך, שאורות הקדושים של רשב"י וחבריו, השתולים בית ה', שהם כי "בחצרות אלוקינו", כמו חצר שהוא לפני הבית, כן עומדים מנגד "יפריחו", יזריחו ויפיעו בתוכנו.

ספר "גל פנינים על עניני היום ל"ג בעומר"

רשב"י, סולם המרומם אותנו אל סודות התורה. פיזמון מיוחד לכבוד רשב"י

הנה בל"ג בעומר מצינו פזמונים מיוחדים שנתחברו ע"י גדולי עולם לכבודו של רשב"י "בר יוחאי נמשחת וכו'", לא שמענו פזמונים מיוחדים לכבודו של אברהם, יצחק יעקב או לכבוד משה רבינו וכו', מה פשר הענין? במה התייחדה דמותו המופלאה של רשב"י? יש לומר: משה רבינו אכן חיבר בין התורה לכלל ישראל, ובכך הוא בנה את היהודים והכניס בהם צורת "אדם". אולם סוף סוף מאחר ומדובר היה בדור דעה, דור מקבלי התורה, היתה להם שייכות בנקודה מסויימת לתורה הקדושה, והתורה אכן היתה ראויה להם. רשב"י ע"ה חידש חידוש מופלא. ידוע מה שמובא בזוהר הקדוש, שבזכות רשב"י ודברי תורתו יבוא משיח. המובן זה הוא כך: ודאי שכל ההוספות של רשב"י היו מכח משה רבנו, כמו שמובא בספרים שרשב"י עצמו היה ניצוץ של משה רבינו, ואעפ"כ היה זה דבר שלא חידשו אדם לפניו מעולם. רשב"י לקח את פנימיות התורה, לא רק את התורה כפשטותה, וגילה אותה באופן פלאי שאפילו לדורות הבאים, כולל הדור שלפני המשיח, תהיה אפשרות להבין את הדברים. הוא עשה את זאת בצורה מופלאה עד מאוד: מצד אחד הדברים נשארו בכבודם ובתפארתם, בגדר "נסתרות התורה", ומצד שני ספר הזוהר הקדוש, פתוח בפני כל מי שראוי ומעוניין ללמוד בו, ולא עוד אלא שהובטחנו כי לדור האחרון יהיה גילוי מיוחד בפנימיות התורה, כפי שראינו החל בתקופת האר"י ז"ל הקדוש, וכידוע. נמצא, אפוא, כי רשב"י היה זה שזכה לחבר בין שתי הקצוות המרוחקות ביותר אחת מהשניה, פנימיות התורה לדור "עקבתא" שהוא הדור השפל ביותר כמו דאיתא (סוף מסכת סוטה), "חוצפה יסגי וכו'". זהו בחינת ה"המפליא לעשות" הגדולה ביותר שתיתכן בעולם, והיא הגיעה דרך רשב"י, לכן בפזמון "נעשה אדם נאמן בעבורך", בחיבור זה התגלתה יצירת

יכולים להצמיח פירות באילן הזה. רק דמעות התפילה יכלו להביא את הישועה.

ספר "ומתוך האור ספירת העומר ל"ג בעומר, חג שבועות"

הלכה: תספורת לכבוד ברית, במי הספירה

כתב הרמ"א (סי' תצג ס"ב): ומי שהוא בעל ברית או מל בנו מותר להסתפר לכבוד המילה, ובמ"ב (סקי"ג) היינו אפילו ביום שלפני המילה, ואם חל המילה בשבת מותר בערב שבת אפילו קודם חצות, ובפסקי תשובות (אות י') כתב, ואם חל המילה ביום ראשון יש אומרים שמותר להסתפר ביום שיש ויש אוסרים, על כן אם יוכל להסתפר ביום א' קודם המילה לא יסתפר בערב שבת, והנהוגים על פי האר"י ז"ל אין מסתפרין כלל אפילו בעלי ברית.

פסקי תשובות (חלק ה')

פתגם: דבר עם האנשים בהתאם לכינתם. ספר "שמחלה"

חקירה: עומר

יש איסור לקצור ככל איסורי דאורייתא, וקצירת העומר מתירה אותו, או שכל האיסור הוא מפני שקוצר לפני קצירת העומר, ומבטל את "ראשית קצירכם" (המידות לחקר ההלכה יד-לא)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: ענווה מופלגת

גאון ידוע נכנס אצל עשיר קמץן להתרימו לצרכי צדקה, כיון שראה אותו עשיר את הגאון כשהוא קרב ובא לביתו, מיהר והתחבא מאחורי התנור. כשנכנס הגאון לתוך הבית הבחינו עיניו החדות בקצה בגדו של העשיר משתרבב מתחת לתנור. כמו כן ראה על השולחן ספר מוסר פתוח בפרק שער הענווה. נענה ואמר בצחוק מר: עכשיו ברור לי מנין לו לבעל הבית ענווה מופלגת כזאת, שהוא מסוגל להשפיל עצמו עד עפר ולהתפלש באפר ופיח.

ספר "חד וחלק" חלק ג' (דף צד)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, חיים בן סוזן סולטנה, סשה שלום בן דבורה רחל, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, פייגא אולגה בת ברנה, רינה בת פיבי. זרע של קיימא לרינה בת זהרה אנריאת. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה.

מנהג ה"חלאקה" על ציון רבי שמעון בר יוחאי
נהגו רבים, שממתינים מלספר שערות ראש הילד עד הגיעו לגיל שלוש שנים, ואז עושים "חלאקה" על שם "ואנכי איש חלק" (בראשית כז. יא), בספר "פרדס יוסף" הובא רמז נאה למנהג החלאקה הנעשה בשנה השלישית בל"ג בעומר. כתוב בתורה (ויקרא יג, לג) "והתגלח" אות גימ"ל של והתגלח גדולה יותר משאר האותיות, רמז לכך שיש לגלחו בשנתו הגימ"ל. והנה דבר פלא, כי פסוק זה הוא פסוק ל"ג באותו פרק, רמז להתגלחת זו ביום ל"ג, ושבים ל"ג בעומר מותר להסתפר (למנהג אשכנז ומיום ל"ד לספרדים), ונקרא "חלאקה" כלשון הפסוק "ואנכי איש חלק".

האדמו"ר מסדיגורא זצ"ל באר טעם עשיית החלאקה על ציון הרשב"י משום שרשב"י הוא זה שאמר שיכול הוא לפטור את העולם מן הדין (סוכה מה:), ושערות הם דינים, אם כן מסירים את הדינים אצל רשב"י, כדי שיפטור את העולם מן הדין.

ספר "ומתוך האור ספירת העומר ל"ג בעומר, חג שבועות"

במה קידשו במערה?

בספר "שפתי צדיק" הקשה, במה קידשו רשב"י ובנו בשבת בהיותם במערה, הלא לא היה להם רק מים וחרובים? ותירץ, כיון שרשב"י היה מתלמידי רבי עקיבא, ושיטת רבי עקיבא היא (ברכות דף מ"ו) אפילו אכל סלק והוא מזונו, מברך ברכת המזון שזוהי סעודתו. אם כן יש לומר, שיכולים היו לקדש על החרובים, כמו שאפשר לקדש על הפת למי שאין לו יין. והוסיף: ונראה שהיה להם בחרובים כל הטעמים, כמו במן. ועל מה היו ישראל מקדשים בהיותם במדבר מסתבר על כוס מן, וכווננו שיהיה בו טעם יין, כי יין ממש לא היה להם, רק לצורך נסכים הביאו מעין גדי כמבואר בתרגום שיר השירים על פסוק "בכרמי עין גדי".

ספר "אוצרות התורה" ספירת העומר ל"ג בעומר שבועות"

דמעות התפילה של אשת יוחאי

ב"ילקוט מעם לועז" מובא מדרש המלמד אותנו על חשיבות התפילה על בנים. המדרש מספר על יוחאי, שרצה לגרש את אשתו כדי שיוכל לקיים מצות פרו ורבו, באותה עת כאשר היו שוקלים את הענין על כל צדדיו, חלם חלום ובו ראה אילנות רבים עמוסי פירות, וביניהם אילן אחד שאין לו פירות. פתאום הגיע מלאך והשקה את האילן מתוך צלוחית, ותוך רגע קל התמלא האילן פירות. בבקר קם, וסיפר את הדברים לרבי עקיבא, שהיה גדול הדור. אמר לו ר"ע שהחלום אמת. שאל יוחאי את ר"ע, מדוע לא השקה המלאך את האילן מחבית אלא מצלוחית. אמר לו ר"ע, שהאילן ההוא לא היה יכול להיות מושקה מחבית של מים פשוטים, אלא רק מצלוחית הדמעות של אשת יוחאי, שבכתה והתפללה כדי לזכות לבנים. רק מים מצלוחית כזאת

